

Първата страшна стъпка.

По старъ навикъ Владковиятъ татко купуваше на ядене по половинъ литъръ вино. Отначало той не даваше на Владко вино, но когато докторътъ му предписа за усиляване „укрепително вино“, домашнитѣ почнаха да даватъ и на Владка по една малка чашка.

Единъ недѣленъ день, на обѣда, бѣше поканенъ близъкъ роднина. Предъ госта не дадоха на Владка вино. Това го огорчи. Владко реши да си пийне винцето скришомъ отъ майка си и татка си. И намѣсто една малка чашка, той изпи две голѣмки. Малко следъ това Владко почувствува замайване на главата. Нѣщо го караше да не се съържа на едно мѣсто. Искаше му се да пипне това, да бутне онова, да закачи котката, съ която той често си играеше. Искаше да ѝ пообтегне опашката, ушитѣ, нѣщо му пречеха и мустакитѣ ѝ. Котката тъй тиха и кротка по-рано, сега почна да се дърпа и побѣгна отъ него. Владко припна да я гони и бутна отъ шкафа една скъпа ваза съ цвѣтя.

Майка му изтърча.

— Какво направи, Владко, защо счупи хубавата ваза?

— Азъ не съмъ, мамо, Маца я закачи съ опашката си, — излъга Владко.

— Владко, какво говоришъ? Какъ Маца ще я закачи, когато тя никога не се качва на шкафа?

— Не, мамо, азъ видѣхъ какъ Маца скочи на шкафа.

— Владко се увлѣче въ лъжата. Той лъжеше и не смѣеше да погледне майка си въ очи. Тя посегна да го хване за ръка. Владко се дръпна да побѣгне, политна, удари се въ вратата и падна.

— Владко, що направи? — извика майка му, пригърна го и го дигна. Лицето му бѣ облѣно въ кръвъ. Отъ носа му струеше алена кръвъ и капѣше по дрехитѣ му.

Майка му се уплаши и извика: